

ת"פ 16564/08/15 - מדינת ישראל נגד א נ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16564-08-15 מדינת ישראל נ' נ(עציר)

ת"פ 40304-01-16 מדינת ישראל נ' נ

ת"פ 31959-03-17 מדינת ישראל נ' נ

בפני כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם א נ

ב"כ המאשימה: עו"ד הילה כהן-מלול

ב"כ הנאשם: עו"ד יהודה שושן

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון בעבירת תקיפת בת-זוג, בשל אירוע שאירע בחודש אוגוסט 2015. בין הנאשם למתלוננת, עמה היה נשוי באותה עת, פרץ ויכוח בנוגע לילדם. הנאשם לקח את בקבוק השתייה של הילד וניפץ אותו על הרצפה. המתלוננת והילד החלו לצרוח. המתלוננת לקחה את הפלאפון כדי להזמין משטרה, והנאשם לקח מידה את הפלאפון ואמר לה "תהיי בשקט" וכן "אני אשבור לך את הפלאפון, אם תצעקי שוב אשבור עוד דברים." המתלוננת ביקשה מהנאשם שיפסיק, הוא לקח מידה את הטלפון וזרק אותו על הרצפה והטלפון הפסיק לעבוד. המתלוננת התקשרה לאמה כדי שתזמין משטרה. האם הגיעה למקום. הנאשם נכנס לדירה וטרק את הדלת כך שהמשקוף נשבר. שבועיים קודם לכן, בעקבות ויכוח בין השניים בדירה, הנאשם השליך את המתלוננת על המיטה והחל לוחץ עם ידיו על צווארה. בהמשך עיקם עגילים שמצא וחבט באגרוף בחוזקה על דלת הדירה, כשהמתלוננת בסמוך. בחודש אפריל 2015, בהיותם בדירה, דחף את שולחן האוכל עם הצלחות שעליו ושבוע קודם לכן דפק באגרוף על דלת הדירה. את המעשים המתוארים ביצע הנאשם לעיניהם של שני ילדיו הקטינים (להלן: "התיק העיקרי").

2. הנאשם צירף את ת"פ 430304-01-16 והורשע בו, על פי הודאתו בכתב האישום, בעבירות הפרת הוראה חוקית ואיומים, בשל הפרה של תנאי שחרור שבהם היה נתון במסגרת התיק העיקרי, בו שוחרר בתנאים של מעצר בית מלא, ששנו בהמשך כך שהתאפשר לו לצאת לעבודה בלבד למשך מספר שעות ביום. ביום 14.1.16 הגיע הנאשם לפגישה במרכז לטיפול באלימות במשפחה בעיריית X, בניגוד לתנאי השחרור, ונפגש שם עם עובדת סוציאלית. הנאשם אמר לעובדת הסוציאלית כי הוא כועס על השוטרת מעין זקן אשר משרתת כחוקרת עבירות אלימות במשפחה, וכי הוא חושב שהיא מקורבת למשפחה של אשתו ו"תופרת לו תיק". בהמשך אמר הנאשם לעובדת הסוציאלית, שאם יהיה איזה מטען למעין או שיקרה לה משהו, את יכולה לעשות אחד ועוד אחד". עוד אמר לעובדת הסוציאלית כי כל עוד הוא עצור הוא לא יעשה כלום, אבל אחרי שישתחרר הוא לא חותם על מה

שיעשה, וכן ציין כי עדיף שלא יפגוש את אמא של מ (פרודתו) ברחוב. כשנשאל הנאשם מה הוא רוצה שיקרה השיב כי הוא רוצה שהחוקרת תדע, שתדע שמישהו חושב עליה (להלן: "התיק המצורף הראשון").

3. לאחר הגשת כתב האישום בתיק המצורף הראשון, שוחרר שוב הנאשם בתנאים מגבילים, שכללו, בין היתר, גם הרחקה ואיסור יצירה קשר עם המתלוננת. ביום 11.3.17 שב והפר הנאשם את תנאי השחרור בכך שהגיע לבית בו גרה המתלוננת, לבקשתה, כדי לשמור על ילדיהם. הנאשם פגש במקום במתלוננת, אשר יצאה מהבית ושבה רק לאחר מספר שעות והוא נותר במקום עם הילדים. בשל כך הוגש נגד הנאשם כתב אישום נוסף בת"פ 31959-03-17 והוא נעצר עד תום ההליכים. הנאשם הודה והורשע בכתב האישום שתוקן, בעבירה של הפרת הוראה חוקית וצירף גם תיק זה (להלן: "התיק המצורף השני").

4. בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירי מבחן לעניין העונש.

בתסקיר שהוגש ביום 17.11.16, תואר כי הנאשם פרוד מאשתו ואב לשני פעוטות. שירות המבחן תיאר אירועים קשים שחוה הנאשם בילדותו, ובהם גם העובדה שבהיותו בן עשר, אביו התאבד בירייה בביתם והנאשם ראה את גופתו של האב, אירוע שהותיר בו חותם. לאחר מכן אמו של הנאשם חוותה משבר קשה והתקשתה לתפקד, והנאשם נאלץ לדאוג בעצמו לצרכיו, ובין היתר נפלט ממסגרת הלימוד לאחר שבע שנות לימוד בלבד, ויצא לעבוד על מנת לסייע בפרנסת המשפחה. ניסיונות של גורמי הרווחה לשלבו במסגרות לימוד אחרות נכשלו והוא נפלט ממסגרות אלה על רקע התנהגות אלימה ומעורבות פלילית. בגיל 15 שולב, בצו בית משפט, ביחידה הטיפולית של "מלכישוע", השתקם, ובתום ההליך הטיפולי אף שירת במשך שנתיים בשירות לאומי. הנאשם נישא למתלוננת לפני כשלוש שנים, ולאחר לידת בנם הבכור חלה הידרדרות במערכת היחסים ביניהם שבאה לביטוי בתחושות מרמור וחשדנות של המתלוננת, אשר לדברי הנאשם, אף הפנתה אליו אלימות מילולית פוגענית. השניים מצויים בעיצומם של הליכי גירושין, שקידומם נקטע עקב מעצרו של הנאשם ושהותו בתנאים מגבילים. שירות המבחן התרשם כי הקשר בין בני הזוג אופיין בחוסר בשלות, וכי הדינמיקה הזוגית ביניהם אופיינה במחלוקות ומתח תמידיים שהסלימו אף לאלימות הדדית. הנאשם קיבל בפני שירות המבחן אחריות על מעשיו, אך לשיטתו אין מדובר באלימות פיזית כלפי המתלוננת מתוך מטרה לפגוע בה, כי אם בשחרור תסכולים בעיקר כלפי רכוש ותיאר, כי הקשר עם המתלוננת הביא אותו למצבים של תסכול ואבדן שליטה. המתלוננת תיארה בפני שירות המבחן כי העימותים בין השניים התעצמו גם לנוכח קשייה שלה ונטייתה להגיב באופן אימפולסיבי ומתוך כעס. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן כי את עבירת האיומים ביצע על רקע הכעס שחש כלפי גורמי אכיפת החוק, וכי הטיפול במרכז למניעת אלימות במשפחה אליו פנה מיוזמתו, היה משמעותי ומקדם עבורו, וזו הייתה אף התרשמותה של המטפלת. הטיפול הופסק על פי החלטת הנאשם, עקב הגשת התלונה במשטרה על ידי המטפלת בגין האיומים שהשמיע בפניה. מתוך התרשמות שירות המבחן וגורמי הרווחה עלה, כי הנאשם הוא בעל סף תסכול נמוך, בעל נטייה להתנהגות תוקפנית ואימפולסיבית, ובשל נסיבות חייו, סיגל לעצמו דרכי התמודדות כוחניות. לנוכח העובדה כי הנאשם הביע נזקקות טיפולית וצורך בסיוע, הוצע לו להשתתף בתכנית של "בית נועם" אולם הוא הביע יחס אמביוולנטי לכך, ובסופו של דבר סירב להצעה בשל חוסר פניות למסגרת כה כוללת ואינטנסיבית שלא תאפשר לו להתפרנס ולדאוג לפרנסת ילדיו. קצינת המבחן המליצה על שילוב הנאשם במסגרת טיפולית של שירות המבחן, ולשם כך התבקשה דחיית שמיעת הטענות לעונש, ושמיעתם אמנם נדחתה.

5. ביום 1.3.17 הוגש תסקיר נוסף שתיאר כי הנאשם שיתף פעולה עם הקשר הטיפולי בשירות המבחן, הגיע

לפגישות באופן רציף, יצר קשר של אמון עם המטפלת, ואף החל לגלות תובנה ראשונית למורכבות מצבו ולקשייו. בנוסף נבחנה באותו שלב אפשרות להשתלבותו של הנאשם בטיפול סביב נושא השליטה בכעסים, וטרם הושלמה הבחינה. קצינת המבחן שסברה כי נדרש טיפול אינטנסיבי יותר מזה שמציע שירות המבחן, דוגמת זה המוענק ב"בית נועם" שבה והציעה לנאשם להשתלב במסגרת זו, ואולם הוא ביטא קושי וחוסר פניות רגשית לכך, בשל היותו מרוכז במילוי צרכי פרנסתו ופרנסת ילדיו. לנוכח הצורך בהמשך קשר טיפולי, הומלץ על דחייה נוספת בשמיעת הטיעונים לעונש למשך ארבעה חודשים, והם שבו ונדחו בהתאם להמלצה.

6. הנאשם נעצר בעקבות התיק המצורף השני ביום 13.3.17. לאחר מעצרו של הנאשם וצירוף התיק השני, הביע הנאשם בפני נכונות להשתלב בהליך טיפולי במסגרת "בית נועם". שירות המבחן בדק אפשרות זו והנאשם אף יצא לראיון קבלה במקום. בתסקיר שהוגש ביום 24.4.17 הודיע שירות המבחן, כי הנאשם לא התקבל לטיפול ב"בית נועם". הגם שהנאשם הביע מוטיבציה לטיפול האמור, עלתה התרשמות ממנו כבעל דפוסי אלימות ועבריינות רחבים, שאינם מתמקדים רק בתחום האלימות במשפחה. מאחר והמסגרת של בית נועם היא מסגרת ייעודית המטפלת באופן בלעדי באלימות של גברים כנגד בנות זוגם, ומציעה תכנית הבנויה בהתאם למטרה טיפולית זו, אך אינה מספקת מענה לטיפול באלימות כללית, הצוות הטיפולי מצא כי הנאשם אינו מתאים לטיפול במסגרת התכנית, שכן על פי ההערכה, הנאשם מתקשה בשלב זה לוותר על חלקים אלימים ודפוסים עברייניים באישיותו. שירות המבחן חזר על התרשמותו מהנאשם כבעל נטייה להתנהגות אימפולסיבית ותוקפנית, קיומן של הצפות רגשיות ומחשבות נקם לצד סף תסכול נמוך, אשר לצדם, גם קיומה של תובנה קוגניטיבית למורכבות מצבו ונזקקותו לעזרה טיפולית, אשר עומדת בפער ניכר מיכולתו לווסת ולרסן דחפיו בפועל. בנסיבות אלה לא המליץ שירות המבחן על חלופה עונשית או שיקומית במסגרת הקהילה, ולנוכח הסיכון העולה מהנאשם המליץ על ענישה הרתעתית של מאסר מותנה וענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל. קצינת המבחן ציינה, כי במסגרת שירות בתי הסוהר ישנה מסגרת טיפולית ייעודית גם לעברייני אלימות במשפחה, ואולם לצורך השתלבות בטיפול זה נדרשת ייתרת תקופת מאסר של שנה לפחות.

7. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחמי ענישה הולמים נפרדים לכל אחד מהתיקים. ביחס לתיק העיקרי ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם שבין מאסר קצר ועד שמונה- עשר חודשי מאסר בפועל. ביחס לתיק המצורף הראשון ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם דומה, וביחס לתיק המצורף השני ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם שבין מאסר מותנה למאסר קצר בפועל. ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה את העובדה שהנאשם הפר פעם אחר פעם צווי בית משפט, ואת דפוסי האישיות התוקפניים של הנאשם וקשייו לרסן דחפיו. ב"כ הנאשם עתרה לגזור על הנאשם עונשי מאסר שונים בגין כל אחד מהאירועים ובסך הכל שנים - עשר חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס והתחייבות.

8. ב"כ הנאשם ביקש תחילה לבטל את צירוף התיקים ולגזור את עונשו של הנאשם בנפרד בגין אחד מהתיקים, באופן שניתן יהיה לגזור בגין התיק שיופרד שירות לתועלת הציבור בצירוף צו מבחן, שיאפשר לו להמשיך בקשר טיפולי עם שירות המבחן. לחלופין ביקש ב"כ הנאשם לשקול את התקופה שבה שהה הנאשם במעצר בגין כל התיקים, ולגזור על הנאשם עונש של שירות לתועלת הציבור וצו מבחן. ב"כ הנאשם הדגיש את נסיבות ביצוע העבירות, נסיבות חייו הקשות של הנאשם, את הודאתו במעשים והחרטה שהביע על ביצועם, נכונותו לפנות לטיפול, הגם שהיה בכך כדי להאריך את ההליך המשפטי אותו יכול היה לסיים זה מכבר, את חוסר האונים של

הנאשם לנוכח העובדה שחרף רצונו לקבל טיפול, לא נמצאה מסגרת ממלכתית או אחרת שמסוגלת להעניק לו את הטיפול לו הוא זקוק ואת הפגיעה שעלולה להיגרם לילדיו של הנאשם, אם ייגזר עליו עונש מאסר שבמהלכו לא יהיה בידו לעבוד ולשלם את מזונותיהם.

9. קצינת המבחן שהתייצבה בדיון הוסיפה כי הנאשם מצוי בהצפה רגשית שגאתה בעקבות מעצרו המחודש ואף קודם לו, המלמדת על קושי של הנאשם לרסן את דחפיו האלימים. עובדה זו היא שיוצרת את הקושי לשלב את הנאשם במסגרת טיפולית יעודית, שכן הדבר עלול לסכן את סביבתו. עם זאת קצינת המבחן הדגישה כי הנאשם זקוק לטיפול אינטנסיבי, וכי הטיפול הפרטני שלו זכה הנאשם במסגרת שירות המבחן, אף אם ניתן היה להמשיך בו במסגרת צו מבחן, הוא איטי מאד ומספק מענים ארוכי טווח בלבד, אך אין די בו לנוכח מצבו של הנאשם, וכי חלופה זו הוכיחה עצמה כבלתי מספקת לנוכח מעצרו האחרון של הנאשם.

10. הנאשם בדברו האחרון אמר שהוא אדם נורמטיבי ועובד, אשר לא הסתבך מאז שסיים את תכנית הגמילה ב"מלכישוע", וכי חייו השתנו ביום שבו המתלוננת החליטה להתלונן נגדו. הנאשם אמר כי לנסיבות חייו הקשות וודאי הייתה השפעה על התנהגותו, ואולם מאסר לא יועיל. עוד הוסיף כי בכל מקרה בכוונתו לפנות לטיפול, והדגיש כי חוסר הפניות שלו לטיפול אינטנסיבי נבע מהצורך לספק צרכים קיומיים שלו ושל ילדיו.

11. אינני סבורה שהוראות החוק מאפשרות את ביטול צירוף התיקים לאחר שכבר ניתנה הכרעת דין. מכל מקום, לא ראיתי טעם מוצדק לנקוט בדרך זו, שתכליתה לעקוף באופן מלאכותי את האיסור שקבע המחוקק לגזור צו מבחן לצד עונש מאסר בפועל. לפיכך, אגזור את דינו של הנאשם בגין שלושת התיקים, בהתאם לעקרונות הקבועים בחוק, ובראשם עקרון ההלימה.

מתחם העונש ההולם

12. טרם קביעת מתחם העונש ההולם, יש לקבוע האם מעשיו של הנאשם הם בגדר "אירוע אחד", או שמא מדובר במספר אירועים, שיש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל אחד מהם. ההלכה הפסוקה קבעה אמות מידה לצורך הכרעה בשאלה זו, המתייחסות לשאלת היותן של העבירות חלק מאותה "תכנית עבריינית" ולקיומה של סמיכות בזמן ובמקום ביניהן. כן ניתן משקל במסגרת זאת למבחן המהותי-מוסרי שמתמקד בנזקים שגרמה התנהגותו של הנאשם לנפגעי העבירות (ראו ע"פ 4910/13 גאבר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 29.10.14], והשוו- דנ"פ 2999/16 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 22.5.16]). במקרה דנן הנאשם ביצע מספר עבירות שנכללו בשלושה כתבי אישום שונים שהוגשו בפער זמנים של חודשים אחד מהשני. עם זאת, מדובר בעבירות שהן כולן תולדה של התנהלותו של הנאשם במסגרת מערכת היחסים עם המתלוננת. נטייתו של הנאשם להתנהגות אימפולסיבית אפיינה הן את מערכת היחסים עצמה, הן את מעשיו במסגרת ההליכים שבאו אחריה. תנאי השחרור שהופרו הם אלה שנקבעו לשם מימוש התכלית של הגנה על שלומה של המתלוננת, אף אם בסופו של יום נפגעה מהם גם השוטרת שחקרה את התלונה. משכך, יישום ההלכה למקרה דנן מחייב קביעת מתחם עונש הולם אחד בגין כל המעשים, אשר בקביעתו תישקל העובדה כי המעשים כוללים מספר עבירות שבוצעו לאורך תקופה ארוכה.

13. הערכים המוגנים על ידי עבירת תקיפת בת הזוג הם שמירה על שלמות הגוף הכבוד והביטחון האישי בכלל, ובתוך התא המשפחתי בפרט, וכן שמירה על ביטחונם האישי ובריאותם הנפשית של הילדים בתוך תא זה.

במקרה דנן מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, שכן הנאשם ביצע מעשה אלימות לא פשוט כלפי המתלוננת בשעה ששם ידיים על צווארה בתנועה המדמה חניקה. מעשה זה בוצע בתוך אווירת אלימות כללית ששררה בביתם של בני הזוג לאורך התקופה המתוארת בכתב האישום המתוקן בתיק העיקרי, ומצאה את ביטויה בעיקר במעשי אלימות שביצע הנאשם כלפי רכוש.

העובדה כי הנאשם ביצע את המעשים לעיני ילדיו הפעוטים, שנאלצו לחזות באמם כשהיא חסרת אונים, מוכה על ידי אביהם, בהתפרצויות הכעס של אביהם שפגע ברכוש בבית שבו התגוררו, ונאלצו להיווכח בתגובות תוקפניות ואלימות של אביהם לנוכח ניסיונותיה של אמם להזעיק עזרה, מעצימה את מידת הפגיעה בערכים המוגנים.

עם זאת, יש לתת משקל להתרשמות שירות המבחן, לפיה נטייתה של המתלוננת להגיב באופן אימפולסיבי ומתוך כעס במסגרת יחסיה עם הנאשם, הייתה לה תרומה מסוימת להגברת המתיחות בין בני הזוג. מובן שאין בכך כדי להצדיק אלימות מכל סוג שהוא.

14. הערכים המוגנים על ידי עבירת האיומים כוללים אף הם שמירה על הביטחון האישי ושלמות הנפש, וגם כאן הפגיעה אינה פגיעה של מה בכך, שכן איומיו של הנאשם, הגם שהושמעו בפני אחר, כוונו כלפי שוטרת שביצעה את תפקידה וכללו איום מפורש לפגיעה בגופה. מעבר לפגיעה בערכים המוגנים שצוינו, מעשים אלה יש בהם פוטנציאל לרפות את ידיהם של העוסקים במלאכת אכיפת החוק ולפגוע בשלטון החוק.

15. הערכים המוגנים על ידי עבירת הפרת הוראה חוקית הם שמירה על שלטון החוק ועל מעמדם המחייב של צווים שיפוטיים. הנאשם הפר תנאי שחרור בשתי הזדמנויות שונות, והגם שנעצר בעקבות ההפרה הראשונה.

מנגד יש לתת את הדעת לעובדה כי הפרת תנאי השחרור בתיק המצורף הראשון בוצעה שלא לשם ביצוע עבירה פלילית נוספת, הגם שכך אירע בסופו של יום, אלא כי הנאשם חפץ לקבל עזרה וטיפול מגורמים מקצועיים מוסמכים.

יש לתת את הדעת על כך שהפרת תנאי השחרור בתיק המצורף השני באה בעקבות בקשות של המתלוננת כי הנאשם יגיע לביתה ויסייע לה בטיפול ובשמירה על הילדים. עם זאת, חשוב לציין כי הפרת תנאי השחרור בתיק המצורף השני לא נולדה בחלל הריק. בדיון שהתקיים בפני ביום 21.9.16 בנוכחות הנאשם, הבעתי בהחלטתי את מורת רוחי מכך שהנאשם נהג להיפגש עם המתלוננת בניגוד לתנאי השחרור, גם אם על פי רצונה, והדגשתי את חשיבות קיום התנאים שנקבעו על ידי בית המשפט, אף אם המתלוננת מעוניינת לבטלם. דברים אלה נפלו על אזנים ערלות, והתברר כי הנאשם שב והפר את אותו התנאי, חרף הדברים המפורשים שנאמרו בעניין זה בדיוק. משכך, גם מידת הפגיעה של עבירה זו בערכים המוגנים גבוהה.

16. בחינת הפסיקה הנוהגת מלמדת כי בגין עבירות תקיפת בת זוג נגזרו עונשים במנעד רחב החל משירות לתועלת הציבור וצו מבחן (ראו למשל רע"פ 7720/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 12.11.12] ועד למאסר ממושך בפועל (ראו למשל רע"פ 5299/10 בכאונה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 5.10.10] וראו גם

רע"פ 3629/11 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 18.5.11]; עפ"ג (מח' מרכז-לוד) 22007-03-14 זלאן נ' מדינת ישראל [לא פורסם 20.5.14]; עפ"ג (מח' ב"ש) 35613-08-11 פבריקנט נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 4.7.12]; עפ"ג (מח' מרכז) 3230-03-11 מדינת ישראל נ' אוזטורק [פורסם בנבו 26.4.11]; ע"פ (מח' ב"ש) 26077-04-11 יבנקו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 20.6.11].

גם בגין עבירת איומים ניתן למצוא ענישה מגוונת, החל ממאסר מותנה ועד מאסר בפועל (ראו ת"פ (שלום רמלה) 54810-03-14 מדינת ישראל נ' שרעבי [פורסם בנבו 4.8.14] והפסיקה הנזכרת שם).

17. העובדה כי הנאשם שב והפר צווים שיפוטניים פעם אחר פעם, גם לאחר שנעצר וגם לאחר שהוזהר מפורשות לבל יעשה כן, היא בעלת משמעות נכבדה ביותר בכל הנוגע לקביעת הרף התחתון של מתחם העונש ההולם. נסיבות ביצוע העבירות מלמדות כי לא ניתן ליתן אמון בנאשם שיקיים צווים שיפוטניים, ועובדה זו מחייבת העמדת הרף התחתון של המתחם על מאסר בפועל.

18. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם בשלושת התיקים שצורפו מתחיל במאסר קצר בפועל ומגיע כדי שמונה- עשר חודשי מאסר בפועל, ולצדם עונשים נלווים של מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננות.

קביעת העונש המתאים לנאשם

19. הנאשם בן 27, פרוד מאשתו ואב לשני פעוטות ללא רישום פלילי. האירוע הטראגי שפקד את הנאשם בצעירותו ונסיבות חייו המורכבות, כמו גם מצבו הבריאותי, מהווים שיקול לקולא.

20. שקלתי לזכות הנאשם גם את הודאתו בעבירות ולקחת האחריות על מעשיו, שיש בצדם חסכון בזמן שיפוטי, וחסכו אף את הצורך בעדותה של המתלוננת.

21. מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם גבוהה מאד, בהעדר טיפול מתאים שיוסרת ויפחית את נטיותיו התוקפניות. בנוסף, הנאשם ביצע את העבירות בתיקים המצורפים בשעה שהתנהלו נגדו הליכים פליליים בתיק העיקרי, בשעה שהיה נתון תחת תנאים מגבילים שקבע בית משפט, ואת העבירה בתיק המצורף השני ביצע לאחר שכבר נעצר ונכלא פעם אחת בעקבות הפרת תנאים כמתואר בכתב האישום בתיק המצורף הראשון, ובית המשפט הבהיר לו את חשיבות ההקפדה על קיום מדוקדק של תנאי השחרור.

בבחינת מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם והחשש שישב לבצע עבירות, מצאתי לציין גם את האמור בפסקה הראשונה בעמוד השלישי של תסקיר המבחן מיום 24.4.17, החל מהשורה הרביעית, ולהתייחס אף לזאת כאל גורם מגביר סיכון גם כלפי סביבתו של הנאשם.

22. הנאשם פנה לטיפול במרכז לאלימות במשפחה מיוזמתו ועוד טרם הפניה לשירות המבחן, מתוך רצון לקבל

סיוע סביב קשייו הרגשיים ונטייתו לתגובות תוקפניות ואימפולסיביות, והוא אף מכיר בקשייו, בנטייתו לתוקפנות, ובצורך בטיפול בשל כך. עם זאת, כפי שעולה אף מתוך התסקירים, מדובר בהכרה בבעייתיות ברמה הקוגניטיבית בלבד, וזו עומדת בפער גדול ומשמעותי, שאינו ניתן לגישור בשלב זה, אל מול הקושי הממשי של הנאשם, ברמה הישרדותית, לוותר על דפוסים אלימים וכוחניים באישיותו. לא מן הנמנע כי פער זה, ולא דאגה לצרכי פרנסה בלבד, תרם להתנגדותו של הנאשם להשתלב בהליך טיפולי כוללני ואינטנסיבי בבית נועם, שעה שהאפשרות הוצעה לראשונה על ידי שירות המבחן לפני חודשים רבים. מכל מקום, פער זה הוא שהוביל בסופו של יום לכך שהנאשם לא התקבל לבית נועם, הגם שלאחר מעצרו המחודש התרצה והסכים לבחון אפשרות זו.

הנאשם אמנם הביע רצון ומחויבות להליך טיפולי ארוך טווח במסגרת שירות המבחן, ואולם כפי שהבהירה קצינת המבחן - בטיפול זה אין די כדי להוות מענה הולם למסוכנות הנשקפת ממנו.

23. לצדם של נתונים אלה עומדת העובדה כי הנאשם מתגורר אצל אמו בעיר מעלה-אדומים, מרחק הליכה קצר מהבית שבו מתגוררת המתלוננת עם ילדיהם המשותפים. מתוך האמור בתסקירי שירות המבחן עולה, כי הגם שהנאשם והמתלוננת אינם מתגוררים עוד ביחד, ישנו קושי ממשי ליצור נפרדות בין השניים, בפרט על רקע העובדה כי לבני הזוג ילדים משותפים, כי המתלוננת מעוניינת בסיוע של הנאשם בגידול הילדים, ואף הנאשם עצמו חפץ בכך.

ניתן להניח, במידה רבה של סבירות, כי כאשר הנאשם יסיים לרצות את עונשו, ישוב לקיים קשר מסוים עם המתלוננת, לכל הפחות על רקע מעורבותו בגידול הילדים. בשלב זה לא יעמדו עוד תנאי שחרור שיגנו על המתלוננת, ובהעדר טיפול הולם, דחפיו התוקפניים של הנאשם וסף התסכול הנמוך שלו עלולים להוביל אותו למעשי אלימות נוספים, על רקע מחלוקות שמטבע הדברים עוד עשויות להתגלע בינו לבין המתלוננת.

24. כל אלה, בצירוף מאפייני האישיות התוקפניים ודפוסי ההתנהגות האלימים מהם סובל הנאשם, מחייבים לשקול את הצורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירות נוספות, מתוך חשש ממשי כי מה שהיה הוא שיהיה. בהתאם להוראות סעיף 40 לחוק העונשין, שיקול זה יכול לבוא לביטוי בתוך מתחם העונש ההולם בלבד. במצב הדברים הנוכחי, לשיקול ההרתעה משקל משמעותי בגזירת העונש המתאים לנאשם, אך מובן כי לא ניתן לגזור על הנאשם, אלא עונש התואם את המעשים בגינם הורשע. יש לקוות, כי הנאשם ישכיל לנצל את תקופת מאסרו על מנת להפיק תועלת מטיפול שיהא בו כדי לצמצם את הסכנה הנשקפת ממנו.

25. בשים לב ליתר העונשים שמצאתי לגזור על הנאשם, לנוכח מצבו הכלכלי הקשה, ומתוך הבנה כי עונש בעל היבט כספי יפגע בילדיהם של הנאשם והמתלוננת, אין מקום לגזור קנס או פיצוי.

26. לנוכח האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שנים- עשר חודשי מאסר בפועל.

ב. חמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו

עמוד 7

ממאסר, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

27. הנאשם שהה במעצר מיום 5.8.15 ועד יום 7.8.15, מיום 18.1.16 ועד יום 22.1.16, ומיום 13.3.17 ועד היום. כפי שעולה מתוך תסקיר שירות המבחן, הליך טיפולי במסגרת שירות בתי הסוהר אפשרי רק כאשר יתרת המאסר היא שנים- עשר חודשים לפחות. במקרה דנן, לנוכח מאפייניו האישיותיים של הנאשם, כמו גם סמיכות מגוריו למתלוננת, והעובדה שלזוג ילדים משותפים, היוצרת קושי בפרידה מוחלטת אצל שניהם, קיים עניין ציבורי ראשון במעלה כי הנאשם יעבור טיפול למניעת אלימות. לפיכך, מצאתי, לאור נסיבות מיוחדות אלה, להימנע מלנכות את ימי מעצרו של הנאשם מהעונש שנגזר עליו, הגם שיש בכך כדי לחרוג מן הכלל לפיו יש לנכות את ימי המעצר מן העונש (ראו ע"פ 5760/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 3.6.15]).

28. שירות בתי הסוהר נדרש לבחון ולשקול את ההכרח בשילוב הנאשם בהליך טיפולי למניעת אלימות בכלל, ולמניעת אלימות במשפחה בפרט.

29. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ז' אייר תשע"ז, 03 מאי 2017, במעמד הצדדים.